

ABDULMUHSİN ALKONAVİ (MUHSİN ALEV)

Nur talebelerinin **Muhsin Alev Ağabey** olarak da bildikleri "**Abdul-Muhsin Alkonavi**" 1931 Konya doğumludur. Adını sonradan değiştirmiştir. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümüne yaptırdığı kayıtla başlayan üniversite hayatı Psikoloji ve Sosyoloji eğitimi ile tamamlanır. Daha sonraları Berlin Teknik Üniversitesi'nde İnşaat Mühendisliğini de bitirir. Risale-i Nur'da Bediüzzaman Hazretlerinin kendisine hitaben yazdığı bir mektup ve Tarihçe-i Hayat'ta ABDULMUHSİN imzasıyla bir mektubu bulunmaktadır.

1952 İstanbul Gençlik Rehberi Mahkemesi'nin zahiri müsebbibi Muhsin Alev'dir. Çünkü 1951'de Gençlik Rehberi'ni yeni harflerle matbaada tab ettiren Muhsin Alev ve Ahmed Aytimur'dur. Bu şerefli hizmet Bediüzzaman'ın talebi üzerine onlara nasip oluyor. Bediüzzaman, bu mahkeme vesilesiyle otuz sene sonra tekrar İstanbul'a avdet etmiş oldu. 1952 Gençlik Rehberi davasında Said Nursi Hazretleri maznun olarak yargılandı, Muhsin Alev şahid olarak dinlendi. Zannedildiği gibi Muhsin Alev sanık değil, tanıktı. Bunun sebebi var... Mahkeme üç celsede beraatla neticelendi.

Üstad Bediüzzaman, bir yıl sonra 1953 senesinde Samsun'da başlatılan bir mahkeme vesilesiyle bir kez daha İstanbul'a geldi. **Hz. Üstad 1952 ve 1953 İstanbul seferlerinin her ikisinde de üçer ay kadar İstanbul'da kalmış oldu.** Diğer bazı ağabeyler gibi Muhsin Alev de hep yakınındaydı Üstad'ın.

Abdulmuhsin Ağabey, 1954'de maceralı bir yolculuktan sonra Isparta'ya gider ve Bediüzzaman Hazretlerinin kaldığı *-şimdi müze olan-* evin bir odasında, kendi satın aldığı daktilo ve teksir makinesiyle üç-dört ay içinde, başta El Hücet-ül Zehra Risalesi olmak üzere eserlerden epeyce çoğaltır.

1954 yılında ani bir kararla Berlin'e hicret eden Muhsin Ağabey halen Berlin'de ikamet etmektedir. Türkiye'ye sadece bir geceliğine gelmiş ve hemen geri dönmüştür. Almanya'da üniversite tarafından kabul edilen, "**Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin yazılarındaki (Risale-i Nur'larda) diktatörlük ve anarşi veya kaosa karşı İslamî Cemiyet**" adlı mastır çalışması var. Bu tez, Almanca kitap olarak basılmıştır.

Çok kıymetli bilgiler ihtiva eden çile ve fedakârlılıklarla dopdolu İstanbul ve Isparta hatıraları Muhsin Ağabey'in kendi dilinden okunacak inşallah...

Araştırmalarım sırasında, ağabeylerin hizmet hatıralarını kaydederken, İstanbul Süleymaniye Camii yakınlarında bulunan Kirazlı Mescit Sokak 46 Numaralı dersanenin adı sıkça geçiyordu. Çünkü hizmetin dert ve meşakkatini çeken ilk İstanbul Risale-i Nur Hizmetkârları bu iki katlı küçücük evde kalıyorlardı. **46**

Numara, İstanbul'un ilk dersane-i nuriyesidir. Bir zamanlar İstanbul ve Anadolu Nur talebelerinin uğrak yeri olan bu dersane şimdi metruk vaziyettedir. 46 Numara'nın adı geçtikçe Muhsin Alev ismi, Ahmed Aytimur, Mehmed Fırinci, Mehmed Birinci ve diğer başka ağabeylerle beraber mutlaka anılıyordu. Çünkü onlar, orada beraber kalıyorlar veya sıkı irtibat halindeydiler. Muhsin Alev, 1954'de Almanya'ya hicret edinceye kadar bu evde kalmıştı. **46 Numara, aynı zamanda Zübeyir Gündüzalp Ağabeyin 1962-1971 yılları içinde kaldığı ve orada vefat ettiği dersane-i nuriyedir.** O tarihlerde 46 Numara devamlı polis gözetimi altında tutuluyor ve sayısız polis baskınlarına hedef oluyordu.

Muhsin Alev Ağabeyimizi ve hizmet hatıralarını çok merak ediyordum... 1954'den beri Almanya / Berlin'de ikamet ettiği için kendisiyle irtibat zordu. 2003 yılında bir Avrupa seyahatimiz olduğu halde bazı sebeplerden dolayı maalesef kendisiyle münasebet kuramadım. Bir çare bulmalı, Muhsin Alev Ağabeye ulaşmalıydım, konuşurmalıydım...

İşleri icabı bir ayakları Berlin'de olan iki sadık Nur talebesi Ayhan Efe ve Orhan Efe kardeşler çaremiz oldu. Ayhan İzmir'de, Orhan Berlin'de ikamet ediyor. Bu hizmet onlara nasip oldu. Ricamız üzerine önce **2009** yılında, Berlin'de, Muhsin Ağabeyin evinde video çekimleri yaptılar. Hatıraları taslak halinde yazdım. Bu metni onlarca soru daha yönelterek **2015**'de Ayhan Efe ile tekrar Muhsin Ağabeye gönderdim. Hatıraların tashihi ile beraber, hazırladığım soruların cevaplarını yeni ilave bilgilerle tamamladık. Anlattıklarını o zamanlara aid elimizdeki mahkeme ve emniyet belgeleriyle destekledik; belgelere göre bazı düzeltmeler de yaptık. Bu değerli hizmetlerinden dolayı Orhan ve Ayhan kardeşlerimizi tebrik ve teşekkür ediyorum. Yanlış bir şey olsun istemiyordum. Telefonla Abdulmuhsin Ağabeyi defaatle arayıp metnin son şeklini kendisine okudum. Tereddütlü yerleri, kapalı kalmış mevzuları ısrarla sordum; sabırla cevap verdi bize. Muhsin Alev, fevkalade kibar ve şefkatli bir ağabeyimiz. Yaşı kemale ermiş olan Muhsin Ağabeyimiz, Berlin'de insanlara fazla karışmadan tek başına yalnız olarak, bir nevi uzlet halini yaşıyor şimdi. Türkiye'deki Nur talebelerinden dualar talep etti.

Abdulmuhsin Alev Anlatıyor:

1931 Konya doğumluyum. Baba tarafından aslımız Bulgaristan'a dayanır. **Risale-i Nur'u 1946'da ortaokulda okurken Konya'da tanıdım.** Lise eğitimimi de 1949'da Konya'da tamamladıktan sonra İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe bölümüne kaydoldum; fakat bu iş uzun sürecek diyerek felsefe bölümünü bıraktım, psikoloji ve sosyoloji bölümlerinin imtihanlarına girerek sekiz, dokuz gibi notlarla bu bölümleri tamamladım.

İstanbul'da 1954 senesine kadar hizmetlerle iştigal ettik. **Üstad Hazretlerinin isteği ile 1951'de Gençlik Rehberi'ni matbaada tab ettirdim.** Hz. Üstad mahkemeye verilince 1952'de İstanbul'a geldi. Bir sene sonra, Samsun davasından dolayı Üstad 1953'de tekrar geldi İstanbul'a. Her iki İstanbul ziyaretleri sırasında Üstad'la beraber bulundum.

1954 senesinde bizzat Hz. Üstad'ın talebiyle 3-4 ay kadar Isparta'da yanında teksir işleriyle meşgul oldum. Aynı sene içinde ani bir kararla **Almanya'ya göç ettim. Berlin'de ikamet ediyorum.** Almanya'da ekseri yeminli tercüman olarak çalıştım. Berlin Teknik Üniversitesi İnşaat Mühendisliği bölümünü de bitirdim. Bir ara inşaat mühendisliği de yaptım; üniversitede okul inşaatlarında mühendis olarak çalıştım. Risale-i Nur hakkında bir kitap yazdım, Almanca olarak basıldı. O kitap doktora olarak kabul olundu, doktorayı kazanmış oldum; fakat ben isim ve resim ile uğraşmıyorum. Kitabın adı: **"Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin yazılarındaki (Risale-i Nur'larda) diktatörlük ve anarşi veya kaosa karşı İslamî Cemiyet"**

ALMANYA'DA ADIMI ABDUL-MUHSİN ALKONAVİ OLARAK DEĞİŞTİRDİM

Resmi soyadım "**Alkonavi**"dir. Manası "**Konyalı**" demektir. Konya'da Sadreddin Konevi diye tanınmış bir zat var ya; ona binaen eskiden "Alev" olan soyadımı Almanya'da "Alkonavi" olarak resmen değiştirdim. Bu isim nüfusuma, her yere geçti.

RİSALE-İ NUR'U İLK OKUDUĞUMDA BANA ÇOK TESİR ETTİ

Risale-i Nur'u, 1946-47 senelerinde Konya'da ortaokul talebesi iken ilk defa okumuş oldum. Gençlik Rehberi ile Asâ-yı Mûsa geçti elime. Bu kitapları Konya'da Ahmet Remzi Hatip (*bk. Ahmet Atak, Ağabeyler Anlatıyor-5*) vermişti bana. Gençlik Rehberi, Ceylan Çalışkan tarafından Eskişehir'de matbaada bastırılmış. Asa-yı Musa ise gayet büyük teksir halindeydi; İnebolulu Ahmed Nazif Çelebi ile oğlu Selahattin Çelebi neşriyat yapıyorlardı, onlardan gelmiş...

Risale-i Nur'u ilk okuduğumda bana çok tesiri oldu. Muhtaç olduğum, alâkadar olduğum soruların cevaplarını bulmuştum. Risalelerin benim ve gençlerin ihtiyacını tatmin edecek, çok lüzumlu hakikatler olduğunu anladım ve dört elle yapıştım. Ve arkasını da takip ettim...

YARABBİ! SEN BU ZATI MADDİ-MANEVİ NİMETLERİNLE NE GÜZEL YARATMIŞSIN

1949 senesinde Konya'da liseyi bitirdim, İstanbul'a gittim, Hukuk Fakültesi'ne kaydımı yaptırdım. Ben İstanbul'a giderken Üstad daha Afyon hapisanesindeydi. O arada, benim trenle İstanbul dönüşümde Üstad hapisaneden henüz çıkmış, benim haberim olmamıştı. 1949 senesinin sonuydu, Ekim-Kasım ayları... Tren Afyon üzerinden gidiyordu Konya'ya.

Dönüş treni gece yarısı Afyon'a geldiğinde trenden indim. Ben daha Üstad hapiste diye, gece yarısı faytonla Zübeyir ağabeyin adresine gittim. Zübeyir Ağabey: "Kardeş ne yapıyorsun, Üstad hapisten çıktı, bu evde kalıyor. Sen şimdi otele git, yarın sabah gelirsin." dedi. Ve o şekilde otele gittim...

Sabahleyin geldim, Üstad'ımızın huzurunda oturuyorum. Üstad, Zübeyir abiye iltifat ediyor, şaka yapıyor, **“Bir şeye ne güzeldir demeyin, ne güzel yaratılmış deyin.”** gibi bir şeyler öğretiyordu... Ben de böyle bakıyor, **“Yarabbi! Sen bu zatı maddi-manevi nimetlerinle ne güzel yaratmışsın...”** diye, bu şekilde düşünüyordum. O sırada Üstad'ı, manayı harfi ile Allah'ın kıymetli bir eseri olarak gördüğümü hatırlıyorum.

ÜNİVERSİTE KAYDIMI HUKUKTAN FELSEFEYE ALDIRDIM

Üstad'ın yanından dışarı çıktım. Zübeyir Ağabey bana: **“Okul işini ne yaptın?”** dedi. **“Hukuk Fakültesi'ne kaydoldum.”** dedim. **“Kardeş, ne yapacaksın oralarda, şimdi hizmet zamanı, Ziya Arun kardeşimiz tıbbiyeden felsefeye geçti, sen de onun gibi yap.”** dedi. Beni ikna etti... Ben de annemin bana verdiği bir kavanoz tereyağını ona verdim. **“Bu hediye değil, bizzat İktisat Risalesi'nin arttırdığı bir şeydir.”** dedim ve kabul ettirdim.

Sonra tekrar İstanbul'a gittim ve kayıtları Hukuk Fakültesi'nden Edebiyat Fakültesi'nin Felsefe Bölümüne aldirdim. Tabi arkadaşlar, *“Herkes buradan oraya gitmeye çalışıyor, sen tersini yapıyorsun.”* diye şaşırıyordu. Fakat az evvel anlattığım gibi sonradan, bu iş uzun sürecek diye felsefe bölümünü bırakıp, psikoloji ve sosyoloji bölümlerini sekiz, dokuz gibi notlarla tamamladım. Lisede de bütün notlarım hep 10, jimnastikten 9 idi.

Allah rahmet eylesin, Zübeyir Ağabey bana dedi ki: **“Üç yüz lira verersen, sana bir takım el yazması Risale-i Nur gelir.”** Ben de parayı verdim ve Üstad'ın el yazısıyla tashihli risalelerden bir bavul dolusu kitap geldi. Bu bavulu daha sonra polis almıştı. Sonradan geri iade ettiler ama benim elime geçmedi. O zamanlar Ankara'da hizmet eden kardeşlerin eline geçmiş. Şimdi bavulun nerde olduğunu bilmiyorum. İnşallah hizmettedir...

KIRAZLI MESCİT SOKAKTA BULUNAN 46 NUMARALI DERSANEDE KALDIM

Ben 1949'da İstanbul'a gelince ilk olarak (Ahmed) Ramazan Tuncer ve Yusuf (Kenan Karaduman) diye iki arkadaşla beraber Kadırga Yokuşu'nda bir evde kalmıştım, sonradan Ziya Arun da geldi. Yusuf'un soyadını hatırlayamadım, Allah rahmet etsin bir kazada vefat etmiş. Daha sonra Süleymaniye Camii yakınındaki Kirazlı Mescit Sokağı'nda bulunan 46 Numaralı dersaneye geçtim. Ahmet Aytimur vardı orada. O hâlâ oradaydı, sonradan yakınında bulunan başka bir yere taşınmış...

GENÇLİK REHBERİ DAVASINDA BEN ŞAHİT, ÜSTAD MAZNUNDU

Üstad 1951 senesinde, **“Abdulmuhsin Gençlik Rehberi'ni bastırın”** diye İstanbul'a haber göndermiş. Gençlik Rehberi eserinden Salih Midillioğlu'nun sahibi olduğu Tecelli Matbaa'sında iki bin adet bastırdık. Babiâli Yokuşu'nda bir handa ciltçi vardı, ben kitapları o ciltçiye götürüyordum. O sırada polisin matbaaya baskın yapacağı haberini aldık. Polis matbaaya gelmiş, burada Salih, Muhsin, Mustafa diye

birileri var mı diye sormuş. Bize çırağı göndermişler. Çırak, matbaaya polis geldi diye haber verdi bize. O gece yarısı Gençlik Rehberi kitaplarını ben, Mustafa Oruç ve Salih Midillioğlu üçümüz sırtımıza yükledik, Babıâli Yokuşu'ndan ofise taşındık. Ertesi günü polis matbaayı basmış. Bir tane kitap geçiyor ellerine, başka bir şey bulamıyorlar. Ciltçi ise kendisine bir tane Gençlik Rehberi ayırmış, onu da ondan almışlar. **Altı ay beni yakalayamadılar...**

Bir cumartesi günü, Kadırga Yokuşu'nda beraber kaldığımız ve bize tab işlerinde yardımcı olan Ramazan Tuncer, Beyazıt'ta kitapçılardan Üstad'ın eski eserlerini arıyormuş. Orada bir sivil polis, **"Sende Gençlik Rehberi var mı?"** deyip, bizim eve Gençlik Rehberi almaya geldiler. Ramazan Tuncer'in odasında 51 adet kitap buldular. Benim odam aranmadı. Ramazan, Büyük Doğu dergisinin neşriyat müdürlüğünü yapmıştı. Hakkında açılmış davalar olduğundan, hapse girmek için Irak'a geçti[1].

Ramazan Tuncer'e geldikleri halde, bana gelmedikleri için beni aramayacaklar herhalde diye düşündüm. Ama belki ararlar diye, bende 50 tane Gençlik Rehberi vardı, onları götürdüm kendim polise serbest olarak verdim, hediye ettim. Polis beni ve Ahmet Aytimur'u aldı götürdü. Ben tabi Üstad'ın **"Her söylediğin doğru olsun, her doğruyu söylemek doğru değildir."** sözüne binaen polise fazla açılmadım. İşime geleni söyledim, alakam yok dedim; işin başında olduğum halde... Ben tabii suçlu olarak yakalanmadım. Sonradan polis o elli Gençlik Rehberi'ni Üstad'a iade edince, Üstad benim hayrıma dağıtmış onları.

Gençlik Rehberi'nin tabını yaptığımız için mahkeme açıldı. Dolayısıyla Üstad 1952'de İstanbul'a gelmiş oldu. Altı ay içinde beni yakalayamadıklarından dolayı ben şahit olarak, Üstad da sanık müellif olarak muhakeme olunduk. Mahkemede şahit olarak konuştum; **Gençlik Rehberi'ni okuduğumu, hoşuma gittiğini ve harçlığımla bastırıldığını** söyledim. Eşref Edip kitabında yazdı bunları.

Besim isminde bir polis Üstad'ın yanına gitmiş, **"Senin taleben Abdulmuhsin bana her şeyi söylemedi, beni kandırdı."** diye Üstad'a şikâyet etmiş. Üstad beni müdafaa etmiş. Hiç hapis yatmadım.

TARİHÇE-İ HAYAT KİTABINDAN GENÇLİK REHBERİ MAHKEMESİ VE MUHSİN ALEV'İN KONUŞMASI

"Üstad 5 Mart 1952, son mahkeme günü, yine genç mekteblilerle halk tabakalarından müteşekkil binlerce kendisini sevenlerin arasında mahkeme salonuna girdi. Mahkeme salonundaki izdihamın geçen defaki gibi mahkemenin devamına mani olacak dereceye varmaması için, müteaddit polis müfrezeleri Adliye binasının merdivenlerini ve koridorları muhafaza altına almışlar, geçitleri kapamışlardı. Bununla beraber, mahkeme salonu kapılara kadar hıncahınç dolmuştu."

“Mahkeme başladı. Şahid olarak Gençlik Rehberini bastıran üniversite talebesi dinlendi. İfadesinde: Şark ve Garbın eserlerini okuduğunu, sonra Risale-i Nur eline geçtiğini; bu eserlerden aklı, fikri, ruhu ve kalbi son derece müstefid bulunduğunu, irade ve ahlâkı üzerinde mühim tesirler yaptığını; Gençlik Rehberinin, gençlerin îman ve ahlâkını temin ve muhafaza yolunda büyük tesiri olması dolayısıyla, bir hizmet-i vataniyye yapmak emeliyle bastırıldığını, suç mahiyetini haiz bir şey görmediğini söylemiştir.” (bk. *Tarihçe-i Hayat*, s. 649)

Gazetelerde Gençlik Rehberi davası:

1952 Gençlik Rehberi mahkemesi hemen bütün gazetelerde Hz. Üstad'ın fotoğrafları ile beraber haber konusu olmuştu. DÜNYA Gazetesi'nin son duruşma haberi aynen şöyledir. (*İmla hataları düzeltilmemiştir*)

06.03.1952 DÜNYA

SAİD NURSÎ BERAAT ETTİ

Gençlik Rehberi adlı risale dinî propagandaya âlet etme mahiyetinde görülmedi.

“Gençlik Rehberi” isimli risalesi ile dinî propaganda yapmaktan sanık, seksen beş yaşında Sait Nursî'nin son duruşması dün Birinci Ağır Ceza Mahkemesinde yapılmıştır. Bundan evvelki duruşmalardaki izdihamı önlemek maksadıyla, duruşma saatinden önce, İkinci Şube Müdür Muavini Nusret Özdemir riyasetinde inzibat tedbirleri alınmış ve salon polis kordonu ile kuşatılıp, meraklı bir grup muhakemeyi kordon dışından takip etmiştir.

Mahkeme heyeti yerini aldıktan sonra ilk olarak “Gençlik Rehberi” isimli risaleyi Tecelli Matbaasında bastıran Edebiyat Fakültesi Felsefe Şubesi 6'ncı sömestr talebesinden **Muhsin Alev** dinlendi ve şunları söyledi:

“— Sait Nursî hocayı Afyon'da yapılan bir muhakemeden tanırım. Onun 'Gençlik Rehberi'ni okudum. Bu eser benim ahlâkım ve iradem üzerinde büyük tesirler yarattı. Bu tesirden arkadaşlarım da istifade etsin diye risaleyi bastırmayı düşündüm. Kitabın basılmasında kanunî bir mahzur olup olmadığını tanıdığım avukatlara sordum. Mahzurlu olmadığını söylediler. Hattâ risaleyi basan Tecelli Matbaasının sahibi Salih'e de 'İzin almak lâzım mı?' diye sordum. 'Basılsın, sonra resmî makamlara birer adet yollarız.' dedi. 200 liraya 2000 adet basmayı kabul etti. Ben de aldığım risaleleri birer liradan sattım.”

Reis, Muhsin Alev'e eski yazı bilip bilmediğini sordu. 21 yaşında olduğunu söyleyen Muhsin, “Küçük yaştanberi Arap harfleri ile okuyup yazmayı öğrendim.” dedi. Sözlerine devam eden **Muhsin Alev**, şunları ilâve etti:

“— Kitaplar basıldıktan bir müddet sonra bir gün oturduğum eve bir kiracı geldi. Adının **Ramazan** olduğunu öğrendiğim bu kiracı, sanat mektebi mezunu olup, **Büyük Doğu** mecmuasında çalışıyordu. Kendisine '**Gençlik Rehberi**'nden bahsettim, odamdaki bütün kitaplarımı da onun odasına naklettim. Her akşam **Ramazan**'ın odasında ders çalışıyordum.

Bir gün eve, zabıta memurları geldi. **Ramazan**'ın odasını aramak için ellerinde savcılıkta kâğıt vardı. Odayı aradılar. **Benim getirdiğim 50 adet Gençlik Rehberini de alıp götürdüler.** Sonra öğrendim ki, **Ramazan**'ı '**Gençlik Rehberi**' yüzünden **takip ediyorlarmış.** Kitapları bastıran benim. İddia edildiği gibi kitapları bastırmak için matbaaya, **Emin** ve **Mehmet** isminde iki şahısla gitmedim.”

Muhsin Alev'in hazırlık tahkikatındaki ifadesi de okundu. İfadede de birer formalık **500 adet Münacâat**'dan bahsediliyordu. Reis bunların mahiyetini sordu. **Muhsin Alev** şöyle cevap verdi:

“— **Babamdan gelen paraları biriktirip, bu eseri bastırdım. 'Gençlik Rehberi'** ile beraber ikisini 125 kuruşa veriyordum. **Münacâat**'tan elimizde mevcut kalmamıştır. **Ramazan**'ın odasından alıp götürülen **Gençlik Rehberleri**'nden birinin içinde bir tane var zannediyorum.”

Adı geçen **Ramazan**'ın ifadesi okundu. **Ramazan** bu ifadesinde şöyle söylüyordu: **“Evimde bulunan eserler bana ait değildir. Ben Sait Nursî'nin eserlerini okumadım. Muhsin bize gelip okurdu.”**

Bundan sonra Sait Nursî hoca ayağa kalkarak salonda hiç kimsenin anlayamadığı, Osmanlıca ıstılahlarla yazılmış bir kâğıttan müdafaasını okudu.

Daha sonra **savcı söz aldı** ve adresleri bulunamayan **Emin** ile **Mehmet**'in şehadetlerinden feragat edilmesini talep ederek:

“Gençlik Rehberi” adlı eserin müellifi her ne kadar **Sait Nursî** hoca ise de adı geçen eserin Tecelli Matbaasında bastırının ve satanın **Muhsin Alev** olduğu ortaya çıkmıştır. Bu eserin basılıp satılmasından haberi olmayan **Sait Nursî hocanın beraatini isterim.**” dedi.

Müdafaaya geçildi. Hocayı iki avukat müdafa ediyordu. Avukatlardan biri söz alarak, **“Gençlik Rehberi”** hakkında raporu veren ehli vukufu tenkide başladı. Müdafi, ehli vukufu **“kaş yapayım derken göz çıkartan”** olarak tavsif etti. Sözlerinin bir yerinde ilâhi ilhamdan bahsetti ve ilhamdan nasibi olmayanları odun parçası olarak vasıflandırdı. Bu söz üzerine Reis avukata, **“Şimdi siz, kaş yapayım**

derken göz çıkartıyorsunuz.” diye mukabelede bulundu.

Tam bu sırada Sait Nursî Hoca “Öğle namazına ne kadar vakit var?” diye sordu. Muhakemeyi takibedenler arasından biri “1,5 saat var hocam.” diye bağırdı.

İkinci müdafii fazla bir şey söylemeyeceğini tebarüz ettikten sonra **“Ben bu işi bu muhakemeye sevkeden zihniyetle mücadele etmek isterdim, bugün bunu yapmayacağım.”** dedi.

Ahmed Aytimur Gençlik Rehberi mahkemesini anlatıyor:

- 1952’de mahkemesi olan Gençlik Rehberi’ni siz mi basmıştınız?

- Evet, İstanbul’da 1951 senesinde yeni harflerle **"Gençlik Rehberi"** baskısı oldu. 1952’de Üstad’ın da gelip muhakeme edildiği, İstanbul’da mahkemesi olan kitap odur... Ramazan Tuncay, Hâfız Emin, Abdulmuhsin, Yusuf Ziya Arun, *-Ziya Nur değil o başka birisidir-* beraber tab ettirdik... Yeni harflerle...

- Üstad mı size emir vermişti, **"Gençlik Rehberi’ni basın"** diye?

- **Evet. Üstad, "Gençlik Rehberini yeni harflerle tab edin." diye telefonla söylemiş.** Öyle tab edildi... Sonra mahkemeye verildi...

- Bu mahkemede siz de vardınız... Nasıl geçti mahkeme?

- Gençlik Rehberi Mahkemesi çok kalabalıktı. Salon çok doluydu... Mahkeme reisi cemaatin dışarı çıkmasını istedi, fakat olmadı. Sonra **“Hocaefendi siz söyleyin.”** deyince; **Üstad’ın bir işareti ile salon boşaldı.** Bir de yemin verirken Reis Üstad’a ayağa kalk dedi; Üstad başını salladı, kalkmadı. Hâkimler oturunca Üstad kalktı ayağa... Öyle olunca hâkim; **“Hocaefendi oturun siz.”** dedi. O zaman Üstad oturdu. Hâkimler müspetti, beraat verdiler, zaten bir şey yoktu ki. Bediüzzaman Hazretleri hep onlar için, onların kurtulmaları için çalışmış zaten... Bir de Üstad’ın başında sarık vardı. Hâkim **“Sarığı çıkar.”** dedi. Üstad çıkardı, ama belinde bir tane daha vardı, hemen onu bağladı. Ona da bir şey diyemediler... Üstad’ımız İstanbul’a geldiğinde ilk olarak otelde kaldı. Sonra evde kalıyordu.

Emniyet’te Birinci Şube irtica ile uğraşıyordu ya; Üstad Hazretleri 1. Şubenin komiserine: **“Siz bu Gençlik Rehberi’ni içindeki Hüve Nüktesi için toplattırdınız. Çünkü o tabiatı tarumar ediyor”** dedi. Üstad bu kelimeyi kullandı. Komiser de kabul etti, tasdik etti yani. Ben oradaydım...

-Kitaplarda da geçiyor bu cümle[2].

-Geçiyor ama komiserin ikrarı geçmiyor kitapta.

(Ömer Özcan, Ağabeyler Anlatıyor-3)

“HAYATIMIN EN YÜKSEK GAYESİ KUR’AN’A, İMANA RİSALE-İ NUR İLE HİZMET ETMEKTİR” DİYE YEMİN ETTİK

1952 Gençlik Rehberi mahkemesi devam ediyor... Üstad İstanbul’da. Mahkemeye gideceğimiz sırada misafir olarak kardeşler gelmişti; Abdullah Yeğin, Hüsnü Bayram, Ahmet Aytimur, Ziya Arun vardık. Üstad o gece bize yemin ettirdi. Yemin şöyle:

“Hayatımın en yüksek gayesi Kur’an’a, imana Risale-i Nur ile hizmet etmektir. Bunu hayatımın gayesi olarak biliyorum ve o şekilde hareket edeceğim.”

Üstad evvela Ziya Arun’a yöneldi. O felsefe talebesi olduğu için çok titiz olduğundan, her seferinde **“İnşallah, inşaallah”** diyordu. Üstad **“Yeminde inşaallah olmaz, ‘yapacağım’ diyeceksin.”** dedi. Nikâhta da öyledir... İnşallah bu hanımı alıyorum desen olmaz. **“Nikâhıma alıyorum”** diyeceksin. Ziya Arun, boyna **“İnşallah”** dedi. Üstad **“olmaz”** dedi. Yine **“İnşallah”** dedi. Kur’an’da **“İnşallah”** diyor, ama istisna olarak yeminde **“inşallah”** olmaz, nikâhta da olmuyor[3]. Velhasıl o gece yemin ettik...

AVUKATLAR: “EFENDİM BUNLARI OKUMASANIZ, ÇOK ZARAR OLUR” DEDİLER. AMA...

Yemin ettiğimizizin ertesi günü yine biz aldık Üstad’ı mahkemeye gittik. 1952 Gençlik Rehberi mahkemesinden bahsediyorum. Tüccarlardan, Tâhirî Mutlu’nun akrabası Nazif Çelebi ile Avukatımız Abdurrahman Şeref Laç falan vardı. Mahkemede bir müdafaa okuyacağını söyledi Üstad. Avukatlar Üstad’a: *“Efendim bunları okumasanız, çok zarar olur filan.”* dediler. Üstad onları dinler mi... Bana döndü **“Bunlara söyle, yaparız!”** dedi. Yüzlerine baktım, yüzleri kıpkırmızı oldu... Üstad bize akşam öyle dersler verdi ki, onların söyledikleri Üstad’ın yanında çocuk oyuncağı...

ÜSTAD 1952 VE 1953 SENELERİNE ÜÇER AY İSTANBUL’DA KALDI

Netice olarak 1952 İstanbul Gençlik Rehberi davası üç celsede beraatla sonuçlandı. Üstad bu mahkeme vesilesiyle üç ay İstanbul’da kalmış oldu.

Bir sene sonra 1953’de Samsun’da açılan bir dava sebebiyle Üstad tekrar İstanbul’a geldi. Sıhhatinin müsaid olmadığını belirterek rapor aldı, Samsun’a gitmedi. İkinci kere üç ay kadar daha kalmış oldu İstanbul’da. Bizler her iki gelişlerinde de

hizmetlerinde bulunduk. Çok hatıralarımız var. Bazılarını anlatayım.

AKŞEHİR PALAS'TA ÜSTAD'IN YEMEĞİNE ZEHİR ATILAR

Üstad İstanbul Akşehir Otelinde kalırken ayrı bir odada kalıyor, ben de onun karşısındaki bir odada kalıyordum. Bir oda daha vardı, o oda da Üstad'ın yanına bitişikti. İnebolulu İbrahim Fakazlı tutmuş bu odayı. Yalnız bir gün kapıyı kilitlememiş. Baktım birisi o odadan çıktı, önümden geçip koridora doğru gidecekti, beni görünce korktu, aşağı indi. Meğer bu adam oraya girmiş Üstad'ın yemeğine zehir atmış. Ben tabi o zaman "*Allah öyle şeylere müsaade etmez.*" diye düşündüğümden, pek önemsememiştim. Fakat o aşağıdayken Üstad bunu anlamış, yediği yemekten farkına varmış zehirli olduğunu. Üstad yemeği yiyince hastalandı. Bu mesele risalelerde bir yerde bahsediliyor. Onlar iki-üç kişi Edirne'den gelmişler İstanbul'a. Akşehir Oteli'nde kalıp Üstad'ın yemeğine zehir atmak için gelmişler.

YEMEĞİ YARI FİYATINA ALINCA...

Üstad Akşehir Palas Oteli'nde kalıyordu. Sene 1952. Orada bir cami imamı ve lokanta sahibi Trabzonlu birisi vardı. Ben Üstad'a istediği zaman onun lokantasından yemek getiriyordum. Azıcık Ispanak, 80 kuruş... Yahu bu çok pahalı diyordum. Ticaret haktır, ben onu yarıya indiriyordum. Üstad anladı... Başkaları gittiği zaman fiyatları başka, ben getirdiğim zaman fiyatlar düşük... Üstad: "**Bu nasıl oluyor keçeli?**" dedi. Dedim: "Ticaret haktır. Siz yazmışsınız, Hazreti Ömer ibn-i Abdullah bir bedevi ile münakaşa ediyor, ufak bir ücret için." "**Keçeli! Abdullah ibni Ömer benim, bedevi sensin.**" dedi Hz. Üstad (gülüyor). Hakikaten bedeviliğimi anladım ve kabul ettim. Sonra bana dedi ki: "**Niçin kendini avukat gibi müdafaa ediyorsun?**" Ben ne düşünsem hemen onu bilir ve bildirirdi.

YÜZÜNE BAKINCA YEMEK YEMEYİ BIRAKTI

Üstad'la beraber Akşehir Oteli'nde kalıyoruz. O katta, balkonlu odada Ziya Arun'la oturuyordum. Üstad da şöyle karyola gibi bir şey de oturuyordu. Üstad bize yemek vermişti, yiyorduk. Ben, ağzına yemek alırken Üstad'ın yüzüne bakınca Üstad sıkıldı; "**Ben okuyayım, siz yemek yiyein.**" dedi, yemeği bıraktı. Yani Üstad'ın yüzüne bakmaya iznimiz yoktu, cesaretimiz de yoktu, rahatsız olur diye. Ben Risale-i Nur Külliyyatı elime geçtiğinde hepsini okuduğum için, Üstad'a, mana-yı harfi ile Allah'ın güzel bir mahlûku, maddi-manevi bir emaneti şeklinde bakardım.

BEDİÜZZAMAN'A DARWİN'İ SORDUM

Bir gün Üstad Bediüzzaman'la beraber Akşehir Palas Oteli'nden çıktık, taksi ile mahkemeye doğru gidiyoruz. 1952 İstanbul Gençlik Rehberi mahkemesinden bahsediyorum. O tarihi su bentleri var ya, oradan geçiyorduk. Orada Üstad'a dedim ki: "*Efendim, eğer bir mü'min, Cenab-ı Hak insanı Darwin'in tahmin ettiği gibi yaratmış mı dese, küfür olur mu?*" "**Olmaz**" dedi Üstad. Sonra şöyle tamamladı: "**Çünkü Allah kâinatı, insanı nasıl yarattığına dair bize hesap vermeye**

mecbur değildir. Bize okuyun diyor. Kâinat kitabını okumak 'OKU' emrine uymaktır. Bu şekilde Kur'an, emriyle bizi ilimleri araştırmaya teşvik ediyor. İlimler de bu şekilde inkişaf ediyor." dedi. Bu Darwin'i tasdik ediyor manasına gelmez.

NOT: "Bediüzzaman Hazretlerinin Muhsin Alev'e verdiği cevap Darwin'i doğrulama anlamına asla gelmez. Risale-i Nur baştan sona inkâr üzerine bina edilen evrim teorisini çürüten delillerle doludur. Burada kâinat kitabını okuyarak sorgulamanın, araştırmanın caiz olduğunu, hatta emir olduğunu beyan ediyor Hz. Üstad." (Ömer Özcan)

Sorularla İslamiyet Sitesinden sorgulamayla ilgili Kur'andan ayet mealleri:

İlgili ayetin meali şöyledir:

"Bir vakit de İbrâhim: 'Ya Rabbî, ölüleri nasıl dirilteceğini bana gösterir misin?' demişti. Allah: 'Ne o, yoksa buna inanmadın mı?' dedi. İbrâhim şöyle cevap verdi: 'Elbette inandım, lâkin sırf kalbim tatmin olsun diye bunu istedim.' Allah ona: 'Dört kuş tut, onları kendine alıştır. Sonra kesip her dağın başına onlardan birer parça koy. Sonra da onları çağır! Koşa koşa sana geleceklerdir. İyi bil ki Allah azizdir, hakîmdir / üstün kudret, tam hüküm ve hikmet sahibidir.' demişti." (Bakara, 2/260)

NECİP FAZIL BEDİÜZZAMAN'I ZİYARET ETTİ

Sene 1952. Üstad, Sirkeci'deki Akşehir Palas Otelinde kalıyor. O yıllarda Necip Fazıl "Büyük Doğu" dergisini çıkarıyordu. Ben, Kâmil Öztürk'le beraber bazen Necip Fazıl'ın yanına gidiyor, Risale-i Nur'dan bazı parçaların Büyük Doğu'da neşrini sağlıyorduk.

Bir gün Necip Fazıl, Üstad'ı ziyarete gelmişti. Üstad, kendisini alaka ile karşıladı, bir sandalyeye oturttu. Necip Fazıl, kendisinin yanına gelip giden gençleri Bediüzzaman'ın yanında ve hizmetinde görünce üzülmüş olacak ki, Üstad bunu hissetti. Necip Fazıl'a: "Üzülme! Üzülme! Ben Doğu'cuları, Risale-i Nur talebesi olarak kabul ettim. Ben seni Risale-i Nur'a yirmi sene hizmet etmiş olarak kabul ediyorum" dedi. Sonra şöyle dedi Üstad: "Biz aynı ağacın meyveleriyiz. Aramızda ayrılık-gayrılık yok, aynı yere gidiyoruz."

OSMAN YÜKSEL SERDENGEÇTİ GELDİĞİNDE, "OĞLUM OLSAYDI İSMİNİ OSMAN KOYARDIM" DEDİ

Üstad 1952 senesinde İstanbul'a geldiği zaman ilk önce Sirkeci'de bulunan Akşehir

Palas Oteli'nde kaldı, sonra Fatih'teki Reşadiye Oteli'ne geçti. Burada da çok ziyaretçiler geliyordu. Bunlardan birisi de Osman Yüksel Serdengeçti'ydi.

Bediüzzaman o ziyaret sırasında Osman Yüksel'e iltifatlarda bulundu. Şöyle demişti:

“Seni oğlum gibi kabul ediyorum. Oğlum olsaydı ismini Osman koyardım. Yazılarında şahıslarla, bilhassa menfi şahıslarla uğraşma.”

SOKRAT İNTİHAR ETMEDİ

Bir gün Üstad Bediüzzaman'la beraber bulunduğum bir ders esnasında bahis Sokrat'tan açıldı. Ben, *“Sokrat zehir içerek intihar etti.”* diye bir şey söyledim. Üstad, Sokrat'ın intihar ettiğini kabul etmedi. Şöyle dedi: **“Nasıl intihar edebilir? İntihar etmedi, mahkûm edildi... Zehir içmeye mahkûm edildi, zehir içirilerek öldürüldü... İntihar etmek günahdır... İntihar eden büyük katil olur...”**

KARDEŞİM, ŞİMDİ HÜRMET ZAMANI DEĞİL, HİZMET ZAMANIDIR

Sene 1952. Üstad Akşehir Palas Otelinde... Çok çeşitli ziyaretçiler geliyordu. Bir gün Urfa'dan iki kardeş geldi. Bunlar durmadan ağlayıp duruyor, Üstad'a çok fazla hürmet ediyorlardı. Üstad bunların aşırı hürmetlerinden sıkılmıştı. Onları, **“Kardeşim! Şimdi hürmet zamanı değil, hizmet zamanıdır.”** diye ikaz etti.

İSTANBUL'UN FETHİNİN 500. YILDÖNÜMÜNDE BEDİÜZZAMAN İSTANBUL'DA

1952 İstanbul Gençlik Rehberi mahkemesinden sonra, Üstad Bediüzzaman Hazretleri Samsun'da açılan bir dava yüzünden, bir sene sonra 1953'de tekrar İstanbul'a geldi. Samsun mahkemesi ısrarla Üstad'ın Samsun'a celbini istiyordu. Üstad yolculuk yapmaya sıhhatinin müsaade etmediğine dair rapor aldı, Samsun'a gitmedi, üç ay İstanbul'da kaldı. Otelde, altta bir kadın rahatsız ediyordu. Üstad bundan sıkıldı, bir yerlere gidelim dedik. Mehmed Fırıncı, bizim eve gidelim dedi. Annesini, babasını başka bir yere almış, Üstad Fırıncıların evine geçti, orada kalmaya başladı. Ben de hizmetinde bulunuyordum. Bir gün aşağıda yatıyordum. Üstad yanıma geldi, ben de hamamcı olmuşum, kalkmak istemedim. Üstad anladı, gülümsedi, hafifçe benim kulağımdan çekti, o şekilde kusurumuzu görmedi. Neyse...

O sene (29 Mayıs 1953) İstanbul'un fethinin 500. yıldönümünüydü. Fatih Camii avlusunda bir merasim tertip edilmişti. Bu merasime Üstad'la beraber iştirak ettik. **Üstad, merasimi tribünden takip etti;** bilhassa mehter takımını sevinçle, memnuniyetle seyretti.

BEDİÜZZAMAN PATRİK ATHENAGORAS İLE GÖRÜŞMÜŞ

Sene 1953. Üstad Çarşamba'da Mehmed Fırıncı'nın evinde kalıyordu. Dışarı çıkmak istedi. Ziya Arun'a, "Ben hizmet yapacağım burada, sen git." diye rica ettim. Ziya Arun gitmişti. Ziya Arun gelince anlattı bana. Dedi ki: **"Giderken Athenagoras'a rastladık, Üstad onunla konuştu."** Ben bu hadiseye o şekilde vakıf oldum. O gün Üstad'ın yanında değildim.

NEVRUZ MAHLÛKATIN BAYRAMIDIR

Bildiğiniz gibi Üstad Bediüzzaman Hazretleri bilhassa bahar ve yaz aylarında kırlarda, bağlarda gezmeyi çok severdi. Mahlûkatla baş başa kalır, onları seyredip derin derin tefekkür ederdi.

Sene 1953, Üstad İstanbul'da. **21 Mart Nevruz Günü geldi.** Üstad'la beraber kıra gezmeye gittik. Kırdan çok neşeliydi Üstad. **"Bugün mahlûkatın bayramıdır."** diyordu. Orada köpeklere ekmek parçaları verdi. **"Bu Nevruz bayramından, bu köpeklerin bile bir hissesi vardır. Bahar mahlûkatın bayramıdır. Biz de onların bayramına iştirak edelim."** dedi. Nevruz günü çok sevinçliydi Üstad...

SULTAN ABDULHAMİD'E "VELİ" NAZARIYLA BAKIYORUM

Üstad Bediüzzaman İstanbul'da, ben de hizmetindeyim. Herhalde 1953 senesi olacak. Bir gün Eşref Edip bana: *"Bir şahıs Nurcularla görüşmek istiyor."* dedi. O adamın Bab-ı Âli'deki bürosuna gittim. O, bir şeyler yazdığını söylüyordu. *"Kimi kastediyorsun?"* dedim. **"Abdulhamid"** dedi. Üstad'ın yanına gittiğimde, "Böyle bir şahıs, Sultan Abdulhamid'e 'Kızıl Sultan' diye şeyler söylüyor." dedim. Üstad: **"Fesuphanallah! Sultan Hamid altmış milyon Müslüman'ın halifesiydi. Ben ona 'Veli' nazarıyla bakıyorum."** dedi. Üstad çok üzüldü ve Abdülhamid Han hakkında bir lahika mektubu neşretti[4].

BEDİÜZZAMAN: KÜRTLER İTTİHAD-I İSLAM'A VESİLE OLACAKLAR

Üstad'ımız Bediüzzaman Hazretleri İstanbul'da. Ben de yanında hizmet ediyorum. 1953 senesi olabilir. Bir gün Şarklı bir zat geldi ziyarete. Üstad'la Kürtçe konuşmak istiyordu. Üstad, kabul etmedi. Dedi ki: **"Kardaşım, Türkçe konuş. Bunlardan saklayacak bir şeyimiz yoktur. Hem ben Kürtçeyi unutmuşum."** dedi. Sonra, **"Kürtler Türkiye'de, Suriye'de, Irakta, İran'da çeşitli memleketlerde dağınık olmalarından dolayı, eğer İslâm milliyetini esas alırlarsa, İttihad-ı İslam'a sebep olacaklar."** dedi.

KADINLARIN AÇIK-SAÇIK GEZMESİNDE ERKEKLER KABAHTLI

Sene 1953. Bahar aylarındayız. Üstad, Mehmed Fırıncı'nın Çarşamba'daki evinde kalıyordu. Bazı günlerde Üstad'ı gezintiye çıkarıyorduk biz. Bir gün, "Bugün beni bırakın, ben yalnız başıma gideceğim" dedi. Tramvayla gitti. Akşama doğru döndüğünde üzüntülüydü. Kadınların açık-saçık hallerinden dolayı üzüntülüydü.

Üstad, hanımların açık-saçık gezmelerinde erkeklerin kabahatli olduğunu, bu suçun erkeklere ait olduğunu söyledi. Erkeklerin, kadınlara makamlarından fazla hürmet ettiklerini, yüksek muamele yaptıklarını, onlar bir er veya onbaşı iken, albay gibi muamele ettiklerini söyledi. Bu şekilde kadınların hâkimiyeti ellerine alarak istediklerini yaptıklarını ve açık-saçık gezdiklerini üzümlere anlattı.

'NUR ÂLEMİNİN BİR ANAHTARI' KİTABININ ADINI ÜSTAD İSTİŞARE İLE KOYDU

Üstad 1953 senesinin baharında, İstanbul'da "*Nur Âleminin Bir Anahtarı*" adlı eserini telif edip bitirdi. Bu risale Üstad'ın en son telif ettiği eseridir. Hz. Üstad bu kitaba bir isim koymak istiyordu. Hem bize ders vermek, hem de istişarenin ehemmiyetini anlatmak için bizimle istişare etti. Eserin ismi ne olsun diye bize sordu. Neticede "**Nur Âleminin Bir Anahtarı**" olmasına karar verildi. O kitabı da ben bastırmıştım matbaada.

"NUR ÂLEMİNİN BİR ANAHTARI" KİTABINDA GEÇEN İKİ ÜNİVERSİTELİ

Sene 1953. Üstad'ımız Bediüzzaman'la beraber Bakırköy taraflarına kırlara çıkmıştık. Bakırköy'den dönerken Muammer Topbaş'ın arabasındayız. Arabada Musa Topbaş ve Mustafa Oruç (Ramazanoğlu) da vardı. O anda arabanın radyosundan mevlid-i şerif okunuyordu. Okunan mevlidi Üstad'la beraber dinleyerek takip ettik. Bu mevlidin bahsi, "Nur Âleminin Bir Anahtarı" isimli risalede geçmektedir[5]. Orada iki üniversiteli diye Üstad'ın kastettiği; ben Edebiyat Fakültesi talebesi Muhsin Alev ile Tıp Fakültesi talebesi Mustafa Oruç'tur.

TEKSİR MAKİNESİNİ İSPARTA'YA GÖTÜRÜRKEN BAŞIMIZA GELEN İNAYET

Sene 1954. Üstad Hazretleri Isparta'da, ben İstanbul'dayım. Bende teksir makinesi ve daktilo vardı. Üstad, "**Abdulmuhsin makineleri alsın gelsin.**" diye haber gönderdi. Ben de teksir makinesini bir bavula yatırdım, koydum. Ceylan Çalışkan ve Bayram Yüksel ile beraber trene bindik. O bavulu kompartımanın yukarı kanepesine koymuştum. Kompartıman dolu, dışarısi dolu, omuz omuza ayakta bekleyenler var. Ben karşı taraftaki üst kanepede yatıyordum. Aşağıdaki kanepede de Ceylan Çalışkan ve Bayram Yüksel oturuyordu. Eskişehir'de, oradan birisi: "O bavulu indirelim, sen üzerine otur, biz de onun yerine..." dedi. "Bavula oturulmaz" dedim. Ceylan, Bayram; "Yapma" filan dediler bana. Adamlar kızdılar, "Herhalde o bavulda bir şey var, Afyon'da polise ihbar edelim." diye konuştular. Sonra hiç beklemediğimiz bir şey oldu; tren arıza yaptı, yolda kaldı, beklemeye başladık. O adamlar "*Beklemekle olacak gibi değil.*" deyip, taksiye binip gittiler. Bizim bavul böylece kurtulmuş oldu. Risale-i Nur'un keramet oldu, elhamdülillah. Teksir makinesi yakalansa gizli neşriyat falan diye başımıza iş açılabilirdi...

İSPARTA'DA, ÜSTAD'IN YANINDA TEKSİR MAKİNESİYLE RİSALE ÇOĞALTTIM

İşte 1954 senesinde teksir makinesi ve daktilo ile beraber Isparta'ya vardık. Üstad

Isparta'da Fitnat Hanım'ın üç odalı evinde kalıyordu. Müze olan ev... Bu odaların birine makineyi koydum. Odanın birisinde Üstad kalıyordu. Üçüncü odada da Zübeyir Ağabey, Ceylan Çalışkan, Bayram Yüksel ve ben beraber kalıyorduk. Yerde yataklar vardı, yan yana yatıyorduk. Orada üşürdük, ısınalım diye sırt sırta dayanıp yatardık bazen Bayram'la. Maşallah, hâlâ hatırlıyorum...

Hüsrev ağabeyin evinden mumlu kâğıda yazılmış sayfaları alıp, teksir makinesinin kolunu çevirerek basıyordum. Veya daktiloyla yazıp, teksir ediyordum. Orada o şekilde çalışıyorduk... Zühret-ün Nur Risalesi böyle basıldı orada. Altı ay kadar bu şekilde çalıştık Üstad'ın yanında.

ABDULMUHSİN'İN ELİ, DİLİ, KALBİ İYİDİR, FAKAT AKLINA KARIŞMAM

Ben 1954 senesinde Isparta'da Üstad'ın yanında teksir yaparken, Üstad talebeleriyle devamlı olarak umumi ders yapmazdı. Ben ayrıldıktan sonra ders yapmaya başlamış. Yalnız bir gün bana bir ders okuttu. On İkinci Söz'de geçen ehl-i felsefe ile ehl-i Kur'an'ın karşılaştırılmasını; **"mana-yı harfi"** ve **"mana-yı ismi"** ile ilgili dersi okuttu bana. Dedi ki: "Bunun hangisini daha iyi görüyorsun?" Ben ise Üstad'ın beklediği cevabı veremedim. "Üstad'ım gerek mana-yı ismi, gerekse mana-yı harfi her ikisini de gerek görüyorum." dedim. Üstad beni kırmadı... Sonra oturmuştuk bir odada. Orada birkaç kardeş daha vardı. Üstad dedi ki: **"Abdumuhsin'in eline, diline, kalbine itirazım yok, aklına karışmam."**

Eli iyidir derken şunu kastediyordu Üstad: Teksir makinesiyle yaptığım teksirler çok güzel oluyordu. Hakikaten benden sonra kardeşler teksir makinesi almışlar, **"Yapamadık"** dedi Bayram Yüksel.

Dili iyidir demek ise: İstanbul'da Cumartesi akşamları, Süleymaniye Camii'nin çok yakınında bulunan Tâhirî Ağabeyin akrabası Atabeyli Nazif Çelebi'nin evinde (şimdi Suffa Vakfı'nın olduğu bina) toplanıyor, orada Risale-i Nur okuyorduk. Bir gün Ahmet Feyzi Ağabey İstanbul'a geldi, onunla orada görüştük. Ahmet Feyzi Ağabey, Üstad'a benim için: **"Abdumuhsin, Risale-i Nur'u bir nutuk gibi heyecanla okuyor."** demiş. Dili iyidir bu manaya gelse gerek diye düşünüyorum.

Kalbi iyidir derken de: Babam Mevlevi olduğundan ben zikre alışmışım. Hatta çocukken bana sormaları; "Baban ne yapıyor?" **"Allah! Allah!"**, "Annen ne yapıyor?" **"Tesbih..."** Çok küçükken öyle dermişim. Ben de onlardan böyle alışmışım. Yolda bile giderken **"Allah, Allah, Lâ ilahe illallah..."** diye mırıldanırdım. Bir gün sokaktayım, Akşehir Otel'i'ne doğru gidiyordum. Ben alışmışım ya, hafifçe başımı sallayarak **"Lâ ilahe illallah"** diyerek geliyorum. Üstad, ta dört kat yukarıdan beni görmüş. Çıktım yanına, dedi: **"Keçeli sen zikrediyordun."** Üstad bu derece dikkatli ve anlayışlı idi.

ALMANYA'YA GİTMEYİ, 1954'DE ISPARTA'DA İKEN KARAR VERDİM

Isparta'da Üstad'ın yanında makinelerle risale çoğaltırken, orada karar verdim ki;

“Ben İstanbul’a gideyim, inşaat tahsilli yapayım yahut da Almanya’ya gideyim” diye düşündüm. Üstad da bir zatın vefatıyla cenaze namazına gitmişti, oradan geldi. Biz o üç odanın ortasında, koridorda oturuyorduk. Ben kararımı vermiştim. Üstad bana dedi ki: **“Uhuvvet Risalesi’ni tab et.”** Hâlbuki bir ay evvel Uhuvvet Risalesi’ni basmıştık. Üstad benim karar aldığımı anladı; **“Uhuvvet Risalesi’ni Abdulmuhsin hayatına düstur edinmiş.”** dedi. Biz Uhuvvet Risalesi’ni okuyoruz ama onun düsturlarını tatbik etmiyoruz gibi... O zaman Üstad; kardeşlerle aramızda biraz rahatsızlık olduğunu anlamıştı.

Safranbolulu Mustafa Oruç (Ramazanoğlu) diye bir arkadaşımız vardı, İstanbul’da tıbbiyede okuyordu. 1948’de Afyon’da hapse girmiş Üstad’la beraber. O anlatmıştı bana hapishanenin nasıl bir yer olduğunu. Şöyle dedi:

“Koğuşun ortasında bir kabin vardı... Bu hücre içerisinde hem yüznumara, hem abdest alma, hem de yıkanma yeri... Hatta bir gün ben yıkanırken birisi giriverdi hücreye... Pencerelerde tel örgüler vardı; çok soğuktu, öyle kapatılmış o pencereler...[\[6\]](#)”

Ben bunları da hatırlayınca korktum, kaçtım İstanbul’a geldim. Çünkü Isparta Sorgu Hâkimliği’nde hakkımda bir dava devam ediyordu. O dava için ifademi İstanbul’da verdim. Orada bir profesörden, **“Müslümanlara İspanya’da çok işkence yapılmış...”** diye işitmiştim. İfademde: **“Türkiye’yi, İspanya gibi yapmayın, Müslümanlara onların yaptığı gibi yapmayın.”** dedim. Sonradan bu dava kapanmış[\[7\]](#).

İstanbul’a dönünce, teksir ve daktilo makinelerini aldığım fiyata İnebolulu Selahattin Çelebi’ye verdim. Tabii fiyatlar yükselmiş, ben aldığım fiyata devrettim, Almanya’ya geldim. **Sene 1954.**

BİR KERE TÜRKİYE’YE GİTTİM, BİR GECE KALDIM

1954 senesinden beri Berlin’deyim, Türkiye’ye sadece bir kere gittim, bir gece kaldım. Türk Hava Yolları uçağı ile İstanbul’a geldim. O gece (20 Temmuz 1969) Amerikalılar aya adam indirmişlerdi. Benim hanım, çocuklar İstanbul’daydı. Onlar tabi haber almamışlardı. Havaalanından herkes gitti, ben yalnız kaldım. Orada yatı namazını kıldım, sonra bir taksiye bindim eve gittim. O gece evde kaldım, ertesi gün tekrar Berlin’e döndüm.

Türkiye’deki kardeşlere selam ediyorum. Bana da dua etsinler. Gelecek nesillere tavsiyem; **“Risale-i Nur’u devamlı okumak, sadece okumak değil, oradaki hakikatlerin tatbikatına çalışmak”** şeklinde olacaktır.

MUHSİN ALEV, EŞREF EDİP İLE İLGİLİ MEKTUBUN YAZILIŞ SEBEBİNİ ANLATIYOR

Ziya ve Abdulmuhsin’e hitaben yazılan mektup şöyle:

Aziz, Sıddık kardeşlerimiz Ziya ve Abdülmühsin!

Üstadımız diyor ki:

"Eşref Edib kırk seneden beri iman hizmetinde benim arkadaşım ve Sebilürreşad'da makale yazan ve şimdi vefat eden çok kıymetli kardeşlerimin mümessili ve hakikî İslâmiyet mücahidlerinden bir kardeşimdir ve Nur'un bir hâmisidir. Ben vefat etsem de Eşref Edib, Nurcular içinde bulunmasıyla büyük bir teselli buluyorum."

"Fakat Nur Risalelerinin ve Nurcuların siyasetle alâkaları yok ve Risale-i Nur, rıza-i İlahîden başka hiçbir şeye âlet edilmediğinden, mümkün olduğu kadar Risale-i Nur'un mensubları, içtimaî ve siyasî cereyanlara karışmak istemiyorlar. Yalnız Sebilürreşad, Doğu gibi mücahidler iman hakikatlarını ehl-i dalaletin tecavüzatından muhafazaya çalıştıkları için, ruh u canımızla onları takdir ve tahsin edip onlarla dostuz ve kardeşiz, fakat siyaset noktasında değil. Çünkü iman dersi için gelenlere tarafgirlik nazarıyla bakılmaz. **Dost düşman derste fark etmez.** Halbuki siyaset tarafgirliği, bu manayı zedeler. İhlas kırılır. Onun içindir ki, Nurcular emsalsiz işkencelere ve sıkıntılara tahammül edip Nur'u hiçbir şeye âlet etmediler. Siyaset topuzuna el atmadılar. Hem Nur Risaleleri küfr-ü mutlakı kırdığı için, küfr-ü mutlakın altındaki anarşiliği ve üstündeki istibdad-ı mutlakı kırdığı cihetle, bir nevi siyasete teması var tevehhüm edilmiş. Halbuki Nur'un tercümanı, bir tek mes'ele-i imaniyeyi dünya saltanatına değişmediğini mahkemelerde dava edip yirmi beş sene tarz-ı hayatıyla ve emarelerle isbat etmiştir."

Kardeşleriniz

Sadık, İbrahim, Zübeyir

(bk. *Emirdağ Lâhikası* s. 35)

Bu mektubun yazılış sebebini Muhsin Alev Ağabey şöyle anlattı:

"Eşraf Edip'in o zaman siyasete kayma ihtimali vardı. Üstad vaziyeti bildiği için bir mecburiyet olmadan, böyle bir işe girmeden anlattı. Bu mektup bize hitaben yazıldı. Çünkü Üstad, bizim Eşref Edip ile temasımızın olacağını bildiği için bize bildiriyor ki yanlış bir iş yapılmasın şeklinde... Ona hitaben değil, bize hitaben yazdırıyor. Üstad siyasetten çekilmişti. Ben Eşref Edip'le haftada bir iki defa görüşüyordum."

NOT: *Cevad Rifat Atılhan liderliğinde 1 Ağustos 1951 tarihinde kurulan İslam Demokrat Partisi'ni; Eşref Edip'in çıkarmakta olduğu Sebilürreşad ile Necip Fazıl'ın neşrettiği Büyük Doğu dergileri bu partiyi destekleyen yazılar yayınlanmaya*

başlamıştı. Hz. Üstad nezih ifadelerle kadim dostunu incitmeden, nazikâne bu mektubu Eşref Edip'le münasebeti olduğunu bildiği Ziya ve Abdulmuhsin talebelerine hitaben; diğer talebeleri Sadık, İbrahim, Zübeyir imzalarıyla gönderiyor. İDP 22 Kasım 1952 tarihli Hüseyin Üzmez'in Malatya Hadisesi vesile edilerek temelli kapatılıyor. (Ö. Özcan)

MUHSİN ALEV'İN TARİHÇE-İ HAYAT KİTABINDA NEŞREDİLEN MEKTUBU

Çok Aziz Çok Mübarek Çok Müşfik Çok Sevgili Üstadımız Hazretleri,

Risale-i Nuru, himmet ve dualarınızla, dikkat ve tefekkürle okudukça, bu muazzam eser külliyyatının tılsım-ı kâinatın muammasını keşf ve halleden bir keşşaf olduğunu, hâl ve istikbalin bir mürşid-i ekberi ve bir rehber-i a'zamı olduğunu, yine dua ve himmetinizle idrak ediyoruz. Evet Üstadımız Hazretleri! Risale-i Nuru okuyan her idrak sahibi anlıyor ki; Risale-i Nur, gerek bu asrın, gerekse önümüzdeki asrın beşeriyetini fikir karanlıklarından kurtarır, tenvir ve irşad edecektir.

Risale-i Nur, yalnız bu vatan ve millet için değil, Âlem-i İslâm ve bütün beşeriyetin ihtiyacına cevap verecek bir külliyyat olarak te'lif edilmiştir. Bugün, tarihte hiç görülmemiş bir fecaat ve felâket içerisinde çırpınan beşeriyet için, halâskâr olarak Risale-i Nura sarılmaktan ve ne bahasına olursa olsun, Risale-i Nurun nurani ve parlak eczalarını elde edip dikkat ve tefekkürle okumaktan başka bir kurtuluş çaresi yoktur. Risale-i Nuru okuyan herkes, bu hakikatı idrak etmiş ve etmektedir. Eğer biz muktedir olsak; bu hakikatı, kâinata nazır bir mahalle çıkıp, bütün kâinata ilân edeceğiz. Fakat mademki buna muvaffak olamıyoruz ve mademki Risale-i Nurun cihanşümül kıymetini bu derece Üstadımızın himmetiyle idrak etmişiz; şu halde o nur ve feyiz hazinesi, irfan ve kemalât membaı olan Risale-i Nuru, bir dakikamızı bile boş geçirmeden, mütemadi ve devamlı bir şekilde her gün ve her saat okuyacağız, ve bu uğurda geceli gündüzlü çalışacağız inşaallah. Fakat, her an bütün işlerimizde olduğu gibi, bunda da büyük Üstadımızın dua ve himmetiyle muvaffak olabileceğiz.

Hem şu hakikat zâhir ve bâhirdir ki: Bir kimse allâme dahi olsa, Risale-i Nurun ve müellifinin talebesidir. Risale-i Nuru okumak zaruret ve ihtiyacındadır. Eğer gaflet ederse, kendisini aldatan enaniyetine boyun eğip, Risale-i Nur külliyyatını okumazsa, büyük bir mahrumiyete dûçar olur. Fakat biz, idrak ettiğimiz bu muazzam hakikat karşısında, beşeriyetin halâskârı ve milyarlarca insanların fevkinde olan bir memur-u Rabbanîye nasıl minnettar ve medyun olduğumuzu tarif edemiyoruz. Yine dua ve himmetinizle idrak etmişiz ki; Kur'an-ı Kerîmin bir mucize-i maneviyyesi olan harika Risale-i Nur Külliyyatının bir satırından ettiğimiz istifadenin, bir miktar-ı mukabilini dahi ödemeye gücümüz yetişmez. Bunun için, ancak, Cenab-ı Hakka şöyle yalvarmağa karar verdik:

"Yâ Rab! Bizi ebedî haps-i münferidden kurtarıp bâki ve sermedi bir âlemin saadetine nâil edecek bir hakaik hazinesinin anahtarını Risale-i Nur gibi

nazirsiz bir eseriyle bahşeden sevgili ve müşfik Üstadımızı, zâlimlerin ve düşmanların su-i kasıplarından muhafaza eyle, Kur'an ve îman hizmetinde daima muvaffak eyle. Ona sıhhat ve âfiyetler, uzun ömürler ihsan eyle!" diye dua ediyoruz.

Evet Üstadımız Hazretleri! Risale-i Nuru dikkat ve tefekkürle okumak nimet-i uzmasına nail olan biz bir kısım üniversite gençliği, bir hüsn-ü zan veya bir tahmin ile değil, tahkikî ve tedkikî bir surette, sarsılmaz ve sarsılmıyacak olan ilmelyakîn bir kuvvet-i îmaniyye ile inanıyoruz ki; zemin yüzünün bu asra kadar görmediği bir vahşet ve dehşetin sebebi olan dinsizlik ve ilhadı, Bediüzzaman ortadan kaldırmağa inayet-i Hak ile muvaffak olacaktır.

Bizim bu kanaatımız, safdilâne veya tahminle değildir; ilmî ve delile müstenid bir tahkik iledir. Bunun için, muarız olan dahi bu hakikatı kalben tasdik edecektir. Dua ve şefkat buyurun, Kur'an ve îman hizmetinde fedâi olalım. Risale-i Nuru, bir dakikamızı bile kaybetmeden okuyalım, yazalım, ihlâs-ı tamme muvaffak olalım.

Üniversite Nur Talebeleri Namına

ABDULMUHSİN

(bk. Tarihçe-i Hayat s. 641)

ABDULMUHSİN ALEV'DEN BEDİÜZZAMAN'A MEKTUP

Bismihi subhanehu

Çok aziz, çok müşfik Üstadımız efendimiz hazretleri,

Evvela; binler selam ve hürmetlerimizle el ve ayaklarınızdan öperiz.

Saniyen; Bu Arabî Asâ-yı Mûsa'yı size getiren kardeşimiz (Üzeyir Şenler) aslen Kıbrıslı. Tam uyanık. İnşallah siz müşfik Üstadımızın kabul ve himmetleriyle hakiki bir Nur talebesi olur diye takdim ediyor ve dua ediyoruz. Özer kardeşimizin tatili var. Mekteplerin açılmasına daha çok var. Müsaade ederseniz kalsınlar.

Üçüncü olarak; Gençlik Rehberleri için çalışıyoruz. Daha muvaffak olamadık.

Dördüncüsü; Necip Fazıl'ın, Cevad Rifat'ın selamları var. Eşref Edip Tarihçe-i Hayat'ı çıkarınca ziyaretinize geleceğini söyledi.

Beşincisi; Serdengeçti'de çıkan size aid yazıda hülâsa yapacağını söylüyordu. İtiraz edecektik. Çok şükür Ahmed Remzi beyin siz muhterem Üstadımızdan müsaade aldıklarını öğrendik.

Altıncısı; Çok kıymetli mektuplarınızı Isparta kahramanı ağabeyimiz Hüsrev beyin

lütüflarıyla beş altı adet alıyor, bütün dostlara ve Müslüman muharrirlere okuyoruz. Dualarınızı bekler, ellerinizden öperiz efendim.

Kusurlu köleniz Abdulmuhsin.

Şimdilik ciltçiye yüz adet Asâ-yı Mûsa gelmiş. 50 adedin Urfa'ya gideceğini emirleriniz üzerine söyledik. Cevad Rifat o mektubunuzu neşrediyor. Daha çıkmadı, çıkınca takdim edeceğiz. Kusurlarımıza bakmayınız.

Muhsin Ağabeyimizin mektubu böyle...

Abdulmuhsin Ağabeyin Hz. Üstad'a yazdığı başka mektuplar da var. Mektupların altına "Ahmed, Abdulmuhsin" veya "Abdulmuhsin" diye imza atmış. Kendisini telefonla aradım, "Ahmed" ismini sordum. **Ahmed Aytimur** olduğunu söyledi. O tarihte Süleymaniye 46 numaralı dersanede beraber kaldıklarını anlattı.

Yayınladığımız iki sayfalık mektup aslında yabancım değildi. 2008 yılında evinde ziyaret ettiğim merhum Üzeyir Şenler Ağabey bahsetmişti mektubun içeriğinden. Maşallah aynısını aktarmış bize... Muhsin Ağabey bu mektupta Hz. Üstad'a Necip Fazıl'dan, Cevad Rifat Atilhan'dan, Eşref Edip'ten ve günlük hizmet faaliyetlerinden bahsediyor, malumat veriyor. Mektupta, hizmetin rüzgârın önünde yuvarlanarak gitmediğinin, Said Nursi Hazretlerinin her faaliyetten haberdar olduğunun, bilgilendirildiğinin ipuçları var. Mektuba geçmeden evvel;

Üzeyir (Özer) Şenler Anlatıyor:

1952 senesinde lise 1. sınıfta okulu ve evi terk edip, 46 numaralı dersanede Risale-i Nur'lara çalışırken, içime bir sevda düşmüştü.

Mayıs, temmuz ayları gelince Muhsin Alev Ağabeye: "Ağabey ben Üstad Hazretlerini bizzat ziyaret etmek istiyorum." dedim. "Üstad kimseyi kabul etmez." dedi. "Ama ben illa görmek istiyorum" dedim. **"O zaman bir hafta sabret. İnebolu'dan gelen kitaplar ciltlenecek. Üstada aid olanları sen götürürsün, bu vesile ile ziyaret de etmiş olursun."** dedi. Biz de öyle yaptık... Üstad o sırada Emirdağ'da idi.

Kitaplar geldi, ciltlendi, Üstad'a gidecek paket ayrıldı. Muhsin Ağabey de notunu yazdı. Bu pusulada Üstada bilgi veriliyordu. Şu kadar kitap geldi, şuraya şu kadar gönderildi gibi... Osmanlıca yazmıştı. Ama ben de hemen öğrenmiştim yazıyı... Muhsin Ağabeye dedim ki: "Bak burada iki satır boş yer kalmış. Buraya **'Ben 1,5 ay Üstadın yanında kalmak istiyorum'** diye yazsana dedim." O zaman lise 1. sınıfı terk etmiştim. Okulların açılmasına daha 1,5 ay vardı. Muhsin ağabey, "tamam" dedi ve benim namıma yazdı. Muhsin Ağabey bana yolu tarif etti. (Ömer Özcan, Ağabeyler Anlatıyor-4)

AHMED FEYZİ KUL'DAN ABDULMUHSİN ALEV'İN DE ADININ GEÇTİĞİ BİR

HATIRA

Ahmed Feyzi Kul Ağabeyin bir hizmet için İstanbul'a gitmesi icap ediyor. Üstad Hazretleri de İstanbul'da... Sene 1952...

Arşivimizde bulunan ses kaydında hadisenin devamını şöyle anlatıyor Ahmed Feyzi Ağabey:

Ertesi gün kendi paralarımızla otobüs biletlerini aldık. O zaman Ankara'dan İstanbul'a 10 liraya gidiliyordu. Paranın ehemmiyetine bak... Trenle filan gitmek bizim için mümkün değil. Bizi uğurladılar. Epey yol aldıktan sonra Hüsnü bana dedi ki: 'Ağabey, biz oraya gece yarısı varacağız. Bu otobüs Sirkeci'den Fatih'e Reşadiye Oteline varana kadar gece yarısını geçecek. Üstad'ın yanındaki kardeşler de evlerine gidecek. Bizi de Reşadiye Oteline kimse almaz. Biz orada meydanda kalacağız!' dedi. Ben gayr-i ihtiyari, **'Kardaşım! Merak etme, bizim buradan oraya gittiğimizi söylerler ona.'** dedim. Hiç... Kim söyleyecek? Bizim ne gittiğimizden, ne de geldiğimizden kimsenin haberi yok.

Neyse Üsküdar'a vardık. Araba vapurunda sıra bize gelip Sirkeci'ye varana kadar gece yarısı oldu. Hemen alelacele indik, bir taksi tuttuk. Hücum Fatih'e... Ben eskiden İstanbul'u bilirim. Şehzadebaşı'ndan geçerken Hüsnü: **'Ağabey, kardeşler geçiyor!'** dedi. Ben de: **'İn, onları çabuk yakala!'** dedim. Arabadan indi ve onları yakaladı. Bana doğru geldiler, sarıldık. Ben İstanbul'a bir şeyler götürmüştüm, onları koltuklarına aldılar. Onların yerine, yani Süleymaniye'deki medreseye gittik. Şimdi Almanya'da bulunan Abdulmuhsin kardeş gülmeye başladı. 'Ne gülüyorsun?' dedim. O da: **'Sorma! Biz hiç bu yoldan geçmiyorduk, Şehzadebaşı'ndan... Hadi bugün de bu yoldan gidelim, dedik. Sonra daha garip bir şey var'** dedi. Ben: 'Ne o?' dedim. 'Üstad Hazretleri bugün, 'Ekmek alın bana' dedi. *'Canım Üstadım, ekmeğimiz çok, sana bunun bir tanesi on gün yetiyor, ekmeği aldırıp da ne yapacaksın?'* dedik. **'Yok, yok, alın! Sizin aklınız ermez, misafir falan olur.'** dedi. Zorla bunlara üç tane ekmeği aldırma. İstanbul'da o zaman ekmeği vesikayla bile bulunmuyor... İmaretten talebelere alıyorlar. Neyse yumurta filan yaptılar, karnımızı doyurduk.

Ertesi sabah otele gittik. Üstad Hazretlerine benim geldiğimi haber verdiler, kabul etti. Abdulmuhsin: 'Efendim, dün bize ekmeği boşuna aldırılmamışsınız!' dedi. Üstad da: 'Sus, bir şey yok onda. O, hizmetin kerametidir, bize ait bir şey değil' diyerek adeta onu azarladı. Neler gördük, neler, neler... Bu hakikatleri mezarda ne yapalım? Onun için bu hakikatleri sizlere beyan etmek, vazifemizdir. *(Ağabeyler Anlatıyor-1)*

UFAK ŞİİR GİBİ MISRALARIM VAR. DAİMİ GURBETE, TESELLİYE NEFSİMİ ALIŞTIRDIM.

EuroNur-Avrupa Nur Cemaati'nin 2010 yılında Köln şehrinde tertip ettiği konferansta Abdulmuhsin Ağabeyin okuduğu şiir:

"Üstadım Said Nur"

"Onun kitapları var, Risale-i Nur
Yanında alır ve kırlara açılır,
Rüzgârlar onu okşar, güneş onu kucaklar,
Çiçekler tebessümle ona doğru bakarlar
Kuşlar cıvıldaşarak, ona doğru koşarlar
Çünkü kâinatta, firaktan, ayrılıktan elemden bahsetmedi,
Sevinçten, kavuşmaktan, visalden haber verdi.
Böyle tes'îd eyledi Nur'un bir bendesi *Abdulmuhsin Alkonavi*."

Ben Konya'da doğdum. Babam Mevlevi tarikatındaydı. Mevlana Celaleddin-i Rumi neyden, dille ayrılıklardan şikâyet ediyor. Bu hava içinde yetişirken Risale-i Nur bize hayata çıkmanın zevkini, neşesini getirdi. Onun için bu şiirimi Mevlana'nın o şiirine mukabil 'tes'îd eyledi Nurunun bir talebesi Abdulmuhsin Alkonavi' dedim.

Çünkü Üstadımız firaktan, ayrılıktan, elemden bahsetmemiş. Sevinçten, kavuşmaktan, visalden haberler vermiş. Diyor ki: "Biz hiçlik âleminden bu varlık âlemine çıktık ve Allah'a ham ediyoruz.

Babam Mevlevi idi, Mevlana'ya hürmetim çoktur. Fakat o zaman onlar ayrılık eleminden bahsediyorlar. Fakat Bediüzzaman varlık âlemine çıkmanın neşesini yaşıyor ve bizlere onu yaşatıyor.

Elimi açtım; bu 81, diğeri 18, toplamı 99 eder. Dedim: "Yâ Rabbi! Bir şey yapamadım, bana uzun ömür ver, 90 yaşını geçeyim." Sonra işittik, bir Müslüman âlim 148 yaşına gelmiş. Dedim: "Yâ Rabbi! Bana da uzun ömür ver. Bir şey yapamıyorum ama yetişen gençlerin faaliyetleri, gayretleri, hizmetleriyle sana şükredebeyim." Ben kaplumbağa gibi giderken onlar beni sağımdan solumdan geçiyorlar. Onları tebrik ediyorum...

Dipnotlar:

[1] *Bu konunun devamı, bu kitaptan, Ahmed Ramazan (Tuncer) maddesinden okunabilir.*

[2] *Ahmed Aytimur ağabeyin anlattığı polis itirafı Bediüzzaman tarafından şu şekilde işaret edilmektedir:*

“Aziz, sıddık, mütefekkir kardeşlerim!

Evvelâ: Çok emarelerle kat'î kanaatim gelmiş ki; gizli dinsizler, resmî bazı memurları aldatıp Nur'un mahrem büyük risaleleri içinde yalnız Rehber'i musırrane medar-ı ittiham tutmaları ve bir buçuk seneden beri bana sıkıntı vermelerinin sebebi Rehber'deki "Hüve Nüktesi" olduğunu kat'iyyen bildim.” (Emirdağ Lâhikası II-67)

[3] “Yemin edildikten sonra hemen peşinden "inşallah" denilirse, bozulması halinde keffaret gerekmez. Çünkü Hz. Peygamber (s.a.v) ‘Yemin edip de istisna eden (inşallah diyen) isterse, döner, isterse yemini bozmadan terk eder’ buyurmuştur (Ebû Davud, Eyman, 9; Nesâî, Eyman,18; Ahmed b. Hanbel, II, 6, 49). Ancak bu hükmün geçerliliği yeminle "inşallah" demenin arasında konuşulmamasına veya konuşacak kadar susulmamasına bağlıdır. İbn-i Kudame'nin bildirdiğine göre "inşallah" denildiğinde kefaretin gerekmeceğinde dört mezhep müttefiktir .”

[4] Muhsin Alev'in, Sultan Abdulhamid hakkında yazılmasına vesile olduğu bu mektup gayri münteşir Emirdağ Lâhikasında bulunmaktadır. Mektup Bediüzzaman'ın isteği ile o sırada hizmetinde bulunan Muhsin Alev ve Ziya Arun imzasıyla yazılmıştır.

Mektubun son paragrafı şöyledir:

“Râbian: Üstadımızdan hem işitmiş, hem halinden anlamışız ki, ecnebîlerin şiddetli desise ve kuvvetlerine karşı gösterdiği sebat ve kanaat; husûsan Âlem-i İslâmın kısm-ı âzamının halîfesi olmak; hem, bîçare vilâyât-ı Şarkiyenin bedevî aşâirini Hamidiye Alayları ile en yüksek bir derece-i askeriye ve medeniyeye onları sevk etmesi, Hamidiye Câmii'nde her Cuma günü bulunması, şeâir-i İslâmiyeye elden geldiği kadar mürâât etmesi, dâimâ Yıldız dairesinde ma'nevî üstâdı kabul ettiği bir şeyhi var olduğu gibi, çok hasenâtı için, Üstâdımız, bütûn hayatında onun padişahlar içinde bir nevî velî hükmüne geçtiğini kanaat etmişti.

O zaman Üstâdımız Said Nursî'nin hizmetinde bulunan Muhsin-Ziyâ. 1953, Fâtih/İstanbul.”

[5] Muhsin Alev Ağabeyimizin bahsini ettiği bu mevzu Nur Âlemi'nin Bir Anahtarı kitabında şu şeklide geçmektedir:

“Bu Nur Anahtarının radyo bahsine dair, iki üniversiteli ile, bir gün hareket etmekte olan, hiçbir telle bağlı bulunmayan bir otomobilde bulunan radyo ile, uzakta bir mevlid-i şerif dinliyorduk. O iki Nurcu üniversitelilere dedim:

“Nurda dahi, hayat, vücut gibi doğrudan doğruya kudret-i İlâhiyenin perdesiz tecellîsi bedahetle görüldüğüne bir delil budur ki: Şimdi bu makineciikteki tırnak kadar bir hava, mânevî az bir nur, yalnız bu mevlidden gelen kelimeleri dinler, söyler değil, belki binler, milyonlar kelimeleri aynı anda dinler, söyler ki, binler istasyondaki ayrı ayrı kelimeleri şimdiki işittiğimiz kelimeler gibi işitir ve işittirebilir, bize söyleyebilir. Demek en cüz'î, en küllî olur.”

[6] Mustafa Oruç, 1948 Afyon hapishanesinin dehşetini şöyle anlatmıştı bize:

Afyon Hapishanesi, eski Osmanlı zindanlarından... Bir koğuştta 80-90 kişi balık istifi kalıyor. On beş gün lâğımların içinde kaldık. Gece gündüz farelerle beraberdik. Bir-iki defa Üstad'ın testisini doldurdum. O kadar zayıflamışım ki hapisten çıkınca bavulumu alıp otele zor gidebildim! Bir gün savcı çağırdı: ‘Siz talebesiniz, bu Kürt'tür; devlet kuracak, sizi maşa olarak kullanıyor!’ dedi. Bunları Üstad'a anlattım, Üstad da güldü geçti... (Ömer Özcan, Ağabeyler Anlatıyor-1)

[7] Elimizdeki belgelere göre Isparta Sorgu Hâkimliği'nde devam eden bu dava, Hz. Üstad'la beraber 89 sanıklıdır. Hep olduğu gibi lâikliğe aykırılık ve gizli cemiyet kurmak ithamı ile açılmıştır. 11 Mayıs 1956 tarihinde men-i muhakeme kararı ile neticelenmiştir.

(bk. Ömer ÖZCAN, Ağabeyler Anlatıyor-VII)

1974 kışının soğuk, 6 Aralık Cuma günü, Batı Berlin'de Fray Ünivertesinin

mescidini arıyorduk. Nihayet cumadan önce mescidi bulabilmiştik. Kırk yaşlarında kısa boylu bir zat, aradığımız **Muhsin Alev Bey**, yeni abdest almış bize doğru geliyordu.

Küçük mescidde namazı kıldıktan sonra, Muhsin Alev'in hatıralarını tespit etmeye başlamıştık.

Muhsin Alev'in Türkiye'den ayrıldığı yirmi yılı geçmişti. Yirmi yıl vatandan, dostlardan uzak kalmak, en katı kalpli bir insanı bile rikkate getirirdi. Muhsin Alev Türkiye'yi, buradaki dostlarını, bilhassa Üstadı unutamıyordu. Hasretle, hicranla anıyor, gözleri dolu dolu... Dalmış yıllar öncesini hatırlayarak anlatıyordu:

Muhsin Alev anlatıyor

"Unutamadığım, asla unutamayacağım anlar Üstad'ımla birlikte geçen anlardı. Hele bir gün Afyon'da mahkemede koridorda bekliyorduk. Üstadım başını omzuma dayamıştı. İşte o günün, o anın lezzetini unutamam. Hayatımın bundan daha mesut bir hatırasını hatırlamıyorum."

Muhsin Alev duygulu bir insan, bu duygularından birinde şunları mısralaştırıyordu:

"Üstadım Said Nur

Onun kitapları var, Risale-i Nur
Yanında alır ve kırlara açılır,
Rüzgârlar onu okşar, güneş onu kucaklar,
Çiçekler tebessümle ona doğru bakarlar
Kuşlar cıvıldaşarak, ona doğru koşarlar
Çünkü kâinatta, firaktan, ayrılıktan elemden bahsetmedi,
Sevinçten, kavuşmaktan, visalden haber verdi.
Böyle tefsir (Ö. Özcan'ın kitabında "**tes'îd**" geçiyor) eyledi Nur'un bir bendesi."

1952 senesinde Üstad Bediüzzaman için açılan İstanbul Mahkemesinin diğer bir sanığı da Muhsin Alev'di. 1951 senesinde iki bin tane Gençlik Rehberi Risalesini matbaada bastırmıştı. Bu mahkeme dolayısıyla İstanbul'a gelen Üstad Bediüzzaman, Sirkeci'deki Akşehir Palas Otelinde kalıyordu.

Kendi Dilinde

Söz, Akşehir Palas Otelinden açılınca Muhsin Alev Bey, Üstad'la ilgili orada geçen hatıralarından yirmi beş yıl sonra hatırında kalanları başladı anlatmaya:

"Kâmil Öztürk ile birlikte Necip Fazıl Kısakürek'in yanına gidip geliyorduk. O yıllarda

Necip Fazıl, Büyük Doğu faaliyetleriyle meşguldü. Necip Fazıl'la münasebetlerimiz devam ediyordu. Risale-i Nurlarda bazı parçaları Büyük Doğu mecmuasında neşrettiriyorduk.

"Necip Fazıl'ın Üstadı Ziyareti"

"Üstad İstanbul'a gelince sanki bütün İstanbul halkı Akşehir Palas Oteline boşaldı. Her gün yüzlerce insan Üstadı ziyaret ediyordu. Bu arada birçok tanınmış zevat da bu ziyaretçiler arasındaydı. Necip Fazıl da Üstadı ziyarete gelmişti. Üstad, kendisini alaka ile karşıladı. Bir sandalyeye oturttu.

"Necip Fazıl, kendisinin yanına gelip giden gençleri Üstad Bediüzzaman'ın yanında ve hizmetinde görünce (ben tahmin ediyorum) üzülmüş olacak ki, Üstad kendisine:

'Üzülme! Üzülme! Ben Doğucuları, Risale-i Nur talebesi olarak kabul ettim. Ben seni Risale-i Nur'a yirmi senelik hizmet yapmış olarak kabul ediyorum.' dedi.

"Yine Necip Fazıl'la olan görüşme sırasında Üstad'ın şöyle dediğini hatırlıyorum.

'Biz bir ağacın meyveleriyiz. Aramızda ayrılık-gayrılık yoktur. Ders almak ve kaynak bakımından aynı yere gidiyoruz.'

"Reşadiye Otelinde"

"Üstad Akşehir Palas Otelinden sonra, Fatih'teki Reşadiye Otelinde kalmaya başladı. Burada da çok ziyaretçiler gelmişti. Bunlardan birisi de Osman Yüksel Serdengeçti idi. **Osman Yüksel**'e şöyle demişti:

"Seni oğlum gibi kabul ediyorum. Oğlum olsaydı senin ismini koyardım. Yazılarında şahıslarla, bilhassa menfî şahıslarla uğraşma.'

"Üstad zaman zaman eski hatıralarından da anlatırdı' diyen Muhsin Alev, bu hatıralardan şu latif meseleyi nakletti:

"Üstad eski gençlik günlerindeki hatıralarından anlatırken, mevzu 31 Mart

Olayındaki Hurşit Paşa Divan-ı Harbinden açılmıştı. Mahkemede reise karşı söylediği,

'Eğer meşrutiyet İttihat ve Terakkinin istibdadından ibaret ise, bütün dünya ins ve cins şahit olsun ki, ben mürteciyim'

cümlesini İmam-ı Şafiî Hazretlerinden ders aldığını söyledi.

"İmam-ı Şafiî Hazretlerinin Âl-i Beyte sevgi ve muhabbetinden dolayı, '*Sen Alevî misin, Rafizi misin?*' diye sordukları zaman, Şafiî Hazretleri cevaben,

"Eğer Ehl-i beyte sevgi ve muhabbet Rafizîlik ise, bütün dünya şahit olsun ki ben Rafizîyim." buyurmuşlardı.

"Bu eski günlerin geçtiği yerleri zaman zaman gezmeyi de çok severdi. Hassaten hatırası geçen yerleri bazen birlikte gezerdik. Yine böyle bir gezinti sırasında, eski Harbiye Nezareti olan İstanbul Üniversitesi merkez binasını gezerken, 31 Mart Olayında asılanların yerlerini göstererek, anlatıyordu. Kendisini de asılanların, pencereden gözüktüğü yerde muhakeme etmişlerdi.

"Yaptığı çok şahane ve celâlli müdafaadan sonra, beraat etmişti. Kendisi beraat etmekle kalmamış, birçok suçsuz insanların da tahliye edilmelerini sağlamıştı.

"Bu şiddetli mahkemelerde suçsuzluğu tebeyyün etmişti. Temyizi, müdafaası ve avukatı olmayan mahkemede kararlar derhal infaz ediliyordu. Mahkemede beraat etmekle kalmamış, vuku bulan yanlışlıktan dolayı Hurşid Paşa Divan-ı Harbi kendisinden özür dilemişti."

Mezkûr yıllarda Üstad Bediüzzaman, gerek Gençlik Rehberi mahkemesi, gerekse Samsun mahkemeleri için iki yıl üst üste iki defa İstanbul'a gelip, üçer ay kalmıştı. Kendisi (*Muhsin ALEV*) bu yıllarda İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümünde öğrenci olarak bulunuyordu

Muhsin Alev'in felsefe konularında da Üstadı ile konuştuğu olmuştu. Bununla ilgili de hatıraları vardı. Bir gün Üstad Bediüzzaman'la ders esnasında bahis Sokrat'tan açılmış. Muhsin Alev, Sokrat'ın zehir içerek intihar ettiğini söyleyince, Bediüzzaman, Sokrat'ın intihar ettiğini kabul etmeyerek, şu cevabı veriyor:

"Nasıl intihar edebilir? İntihar etmedi, mahkûm edildi... Zehir içmeye mahkûm edildi. Neticede zehir içirilerek öldürüldü. İntihar etmek günahdır. İntihar eden, büyük katil olur."

Nur talebeliğinin dört esasından birisi de şefkat oluşu itibariyle Üstad,

"Ben şefkat dersini çocukluğumda annemden aldım. Hikmet intizam ve nizam dersini de rahmetli babam Mirza'dan aldım."

diye buyuruyordu.

"İstanbul'un Fethinin 500. yıldönümünde"

"1953 senesinde İstanbul'un 500. Fetih yıldönümünde, Fatih Camii avlusunda yapılan merasimlere Üstad da iştirak etti. Tribünlerden bayramı takip etti. İlk defa hazırlanan ve gösterilere çıkan mehter takımını sevinçle seyretti. Mehterden memnuniyetini ve mesruriyetini izhar etti.

"Yine 1953 senesinde Beyazid'de Marmara Palas Otelinde birkaç gün kalmıştı. Otelin penceresinden bakarken, derin bir tefekküre dalmıştı. Medreselerin ve mabedlerin harabe haline çok üzülmüş ve dertlenmişti. **"Eski medreselerin canlı olduğu günleri, binlerce medrese talebesinin girip çıktığı günleri hatırladım"** diye hasretle bahsetti.

"Üstad'ın Tedbir Dersi"

"Bir gün gece vakti Nur Risalelerini bir bohçaya doldurmuş, başka bir yere taşıyordum. Yolda bir arabadan karpuz almak istedim. Karpuzcudan fiyatını sordum. Bu sırada orada olan bekçiler benden şüphelendiler. Beni karakola götürdüler. Karakolda kitapları açıp baktılar, kim bilir ne zannetmişlerdi. Kitapları görünce *'Bunlarda bir şey yoktur'*. diye beni serbest bıraktılar.

"Sabahleyin Üstad'ın yanına gittiğimde akşamki hâdiseyi aynen Üstada anlattım. Üstad bana tedbir ve dikkat dersi verdi. **"Niçin gece götürüyordun. Gece götürmeye ne lüzum var. Gündüz götürseydin"** dedi.

"Zaman zaman bize çeşitli dersler verirdi. Yine bir gün bir vesilesini bulmuştu; **'Abdülmuhsin'in eli, dili kalbi iyidir. Fakat aklına karışmam'** diyordu.

"Bazen çeşitli meseleler olunca Üstad yazmamı isterdi. **'Yaz, unutursun'** derdi. Sonra daima sorup istişâre etmemi isterdi. **'İki kişiye sormadan bir şey yapma.'** derdi. **'Eline, diline itirazım yok, fakat senin aklına karışmam.'** derdi.

"Asıl Suçlu Erkeklerdir"

"1953 senesinin bahar aylarında Fırıncı Mehmed kardeşin Çarşamba'daki evinde

kaldığı günlerde, gezmeye çıkacaktı. Bizim beraber gelmemizi istemedi. Yalnız başına gitmek istiyordu. **'Bugün beni bırakın, ben yalnız başıma gideceğim'** dedi.

"Tramvayla gidip çeşitli yerleri gezmişti. Akşam döndüğünde kadınların açık-saçık halleri üzerinde durdu. Hanımların bu şekilde açık gezmelerinde ve açık giyinmelerinde, erkeklerin suçlu, kabahatli olduğunu, büyük suçun erkeklere ait olduğunu söyledi. Kadınlara makamlarından fazla hürmet ettiklerini, yüksek muamele yaptıklarını, onlar bir er ve onbaşı iken, albay gibi muamele ettiklerini; bunun neticesi olarak da kadınların hakimiyeti ellerine alarak istediklerini yaptıklarını, açık-saçık gezdiklerini üzümlere anlattı.

Tarihçe-i Hayat'taki, Tiflis'te Şeyh Sanan Tepesinde Rus polisiyle aralarında geçen konuşma bahsolundu. Benim içimden, oralara gitmeyi çok arzu ediyordum. Bu arzumu Üstad hissetti. Bana hemen cevap verdi:

'Hayır, sen oraya gitmeyeceksin. Seni Tiflis'e göndermeyeceğim. Oraya Sungur gidecek. Sungur'u göndereceğim. Sungur, Tiflis'e gidip benim medreseyi açacak!'

"Üstad'ın Fener Patriğiyle Görüşmesi"

"Çarşamba'da Ziya Arun kardeşimizle birlikte gezmeye gitmişlerdi. Eve döndüklerinde Ziya Arun heyecanlı bir şekilde. Üstad'la birlikte Fener Patrikhanesine gittiklerini ve Üstad'ın Patrik Athenagoras'la görüşüp konuştuğunu anlattı.

"Nur Âleminin Bir Anahtarı'nın Yazılması"

"İstanbul'da **1953 senesi** baharında en son eseri '*Nur Âleminin Bir Anahtarı*'nı telif edip bitirmişti.

"Bu eserine bir isim koymak istiyordu. Bize ders vermek ve hem de istişârenin ehemmiyetini bildirmek için, bize sordu, istişâre yaptı. Neticede '[Nur Âleminin Bir Anahtarı](#)' isminde karar kılındı ve esere bir isim verildi. Bu risale aynı zamanda Üstad'ın yazdığı en son kitap oldu.

"Nevruz mahlûkatın bayramıdır"

"Üstad gezmeyi, bilhassa bahar ve yaz aylarında kırlarda dolaşmayı çok severdi. Mahlûkatla, mevcudatla baş başa kalıp, derin derin tefekkür ederdi.

"İstanbul'da Nevruz günü (21 Mart) kıra giderken, bizi de yanında götürdü. Kırdaki, **'Bugün mahlûkatın bayramıdır'** diye Nevruzun önemini bize anlatmıştı.

Kırdaki köpeklere ekmek parçası verdi.

'Bugün, bu Nevruz bayramından, bu köpeğin bile bir hissesi vardır. Bahar mahlûkatın bayramıdır. Biz de onların bayramına iştirak edelim.'

demişti. Çok sevinçli bir hali vardı Nevruz günü...

"Tavus Kuşlarındaki İlahî sanat"

"Yine güzel bir bahar günü... Günlük güneşlikti. Ziya Arun kardeşimiz de beraberimizde namaz kılmak için Yavuz Selim Camiine gittik. Namazı camide kıldıktan sonra, caminin önündeki eski Bizans su sarnıcı, o zamanda çiftlik olan yeşil bahçeliğe indik. Çiftlikte rengârenk tavus kuşları vardı. Üstad, kuşları görünce onlarla çok alâkadar oldu. Hayran hayran temaşa etti. Sonra bize dönerek hislerini ifade buyurdu:

"Nur Risalelerinde bu kuşlardan bahsetmiştim." diye onlardaki İlahî sanatı nazara vererek dersler yaptı. Kuşların sahibine para verdi. Bu para ile kuşlara yem almasını söyledi. Belki de, on-on beş dakika sevinç ve huzurla tavusları seyretti.

Üstad, zaman zaman eski esaret günlerinden de bahis açarak sohbetler yapardı. Yine böyle bir hasbihalde, Rusların kendisine çok daha fazla zulüm yapmak istediklerini, fakat, **'Bu bizim çocuklarımıza ve kadınlarımıza dokunmadı, onları kesmedi'** diye fazla eziyet etmediklerini anlatmıştı.

"Ben Abdülhamid'e Veli Nazarıyla Bakıyorum"

"İstanbul'da Sultan Abdülhamid hakkında kitap yazan bir adam, merhum padişaha çok hücum edip hakaret ediyormuş. Bunu Üstad duyunca üzüldü. Bize, **"Sultan Abdülhamid 60.000.000 Müslümanın halifesiydi. Ben ona bir veli nazarıyla bakıyorum."** diye buyurarak Abdülhamid Han hakkında bir lahika mektubu neşretmişti.

Çok çeşitli ziyaretçiler gelirdi. Akşehir Palas Otelinde Urfalı iki kardeş gelmişti. Üstad bunların aşırı hürmetlerinden sıkıldı. Ağlayıp duruyorlardı. Bunlar Üstada çok fazla hürmet ediyorlardı. Bunların aşırı hürmetlerini kabul etmedi. **'Kardeşim, şimdi hürmet zamanı değil, hizmet zamanıdır.'** diye ikaz etti.

Üstadı ziyaret ediyorlardı. Hafızlara hafızlığın ehemmiyetinden bahsediyordu:

"Siz de hafızsınız biz de hafızız. Biz Kur'ân-ı Kerimin mânâsını, siz de lafzını muhafaza ediyorsunuz." diyordu.

Çok basit yiyeceklerle günlerini geçirirlerdi. Trabzonlu imam ve aynı zamanda lokantacı olan zattan getirdiğimiz yemeklerden pek az yerdi. Düstur ve prensiplerini bozmadı.

"Şarklı bir zat gelmişti. Üstad'la Kürtçe konuşmak istiyordu. Üstad,

"Kardaşım, Türkçe konuş, bunlardan saklayacak bir şeyimiz yoktur. Hem ben Kürtçeyi unutmuşum." dedi.

"Kürtler, İran'da, Suriye'de ve Türkiye'de vardılar. Eğer onlar İslâm milliyetini esas alarak kabul ederlerse, ittihad-i İslâma sebep olacaklardır. Böylece, onlar bölücü bir unsur değil, bilakis ittihad-ı İslâma sebep olurlar." dedi.

* * *

"Üstad'la Bakırköy taraflarında kırlara çıkmıştık. Orada Süleyman isminde Beyrutlu bir Hristiyan, koşarak Üstada doğru geldi. Üstad, bu adamı reddetmedi, kabul etti. Biraz onunla sohbet ettiler. Adam ayrılırken Üstad'a kahve hediye etti. Sonra Üstad kahveyi bana verdi.

"Üstad'ın bu Hristiyan'la görüşmesinden çok sevindim ve şevke geldim. Namaz vakti girmişti. Elimi kulağıma atıp, cezbe ile ezan okumaya başladım. Ezan okurken çok bağırılmışım. Üstad beni ikaz etti. **'Keçeli! Ne bağırıyorsun böyle?'** dedi.

"Bakırköy'den gelirken Muammer Topbaş'ın arabasındaydık. Arabada Musa Topbaş ve Mustafa Oruç da (Ramazanoğlu) vardı. O gün okunan mevlidi arabasının radyosundan dinleyerek takip ettik.

"Bu mevlidin bahsi '*Nur Âleminin Bir Anahtarı*' isimli Risalede geçmektedir. Bütün ilimleri elde ettiğini, okuduğunu söyledi. Yalnız organik kimyayı tam elde edemediğini ifade etti.

Enver Paşa'dan bahsetti. Onun Orta Asya'da şehid oluşunu iyi bir şekilde anlattı.

" Ziyaretine gelen tibbiyeli bir arkadaş, '*Ben namazımı kılıyorum, fakat ibadet esnasında kalbime fena şüpheler geliyor.*' deyince, Üstad da beni göstererek;

"Bak buna! Felsefe tahsil ediyor, hiçbir şüphesi de yok. Bundan ders al, Nurları oku." diye ona nasihat etti.

"Evine Dön"

"Bafralı İhsan Efendi Emirdağ'da Üstad'ın ziyaretine gitmişti. Üstad, '**Kardeşim ben seni genç zannediyordum. Sen ihtiyarmışsın. Dön git köyüne!..**' demiş. Kendisi İstanbul'a gelmişti. Ali Fuat Başgil kendisinin sınıf arkadaşımı. Merhum Başgil'e Risale-i Nurlardan bahsetmiş. Başgil alâka ile dinlemiş. Başgil, '*Madem Üstad sana köyüne dön demiş, sen hemen köyüne dön.*' diye İhsan Efendiye söylemiş. Bafralı İhsan Efendi, bir hafta sonra köyünde vefat etmiştir.

"İman Hizmeti ve Kur'ân Hizmeti"

"İstanbul'da bir bayram günü Üstad, Gönenli Mehmed Efendinin evine bayramlaşmaya gitti. Gönenli evinde yoktu. Üstad, kapıdan selâm ve bir not bıraktı. Gönenli'ye hitaben,

"Kardeşim, siz olmasaydınız. Kur'ân hizmetini biz yapacaktık. Biz iman hizmetini yapıyoruz, siz de Kur'ân hizmetini yapıyorsunuz." diyordu."

Üstad Bediüzzaman'la ilgili bize bunları anlattı. Hatıralarının sonunu Muhsin Beyin şu içli ifadeleriyle bağlamak isterim:

"Afyon'da mahkeme salonunda beklerken, Hazret-i Üstad bana yaslandı. O günü hiç unutamıyorum. Yirmi yıldır annemden, babamdan, vatanımdan, hepsinde de acı olan Üstadımdan ayrılıp buralara geldim."

"Üstadımla geçen günlerim hayatımın en mesut anlarıydı."

(bk. Necmeddin ŞAHİNER, Son Şahitler-IV)